

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Έκ τῶν ἐντόμων ἄλλα ζοῦν ὀλίγας ὥρας (τὰ ἐφήμερα) καὶ ἄλλα ὀλίγας ἡμέρας.

Ὁ φρέννος ζῇ 15 χρόνια.

Ὁ ἰχθύς κυπρίνος (τὸ σαζάνι) μπορεῖ νὰ ζήσῃ καὶ 150 χρόνια, βεβαίῳ ἐν Βυφῶν. Εἰς τὸ ἰχθυοτροφεῖον τοῦ κόμητος Μωρεπά, πολλοὶ κυπρίνοι ἐφθασαν στὴν ἡλικίαν αὐτὴν.

Τὰ κατοικίδια πτηνὰ καὶ τὰ ἄλλα ὀρνιθοειδῆ ζοῦν 12-15 χρόνια. Οἱ παπαγάλοι περνοῦν καὶ τὰ 100 χρόνια ζωῆς. Πολὺ πλέον τῶν 150 ἐτῶν ἔζησεν ὁ παπαγάλος τῆς μεγάλης δουκίσσης τοῦ Οὐρεβίνου.

Ἐπίσης οἱ πελαργοὶ ζοῦν πλέον τῶν 100 χρόνων. Ἡ καμήλα ζῇ 40 χρόνια, τὸ ἄλογο 30, τὸ βῶδι 20, τὸ σκυλὶ 12, ἡ γάτα 10, τὰ πρόβατα 9, τὸ κουνέλι 8, οἱ χοῖροι τῆς Γουϊνέας 7.

Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη ὁ ἐλέφανς ζῇ 200 ἔτη. Οἱ Ἰνδοὶ ἐν τοῦτοις βεβαίωνουν πὼς ζῇ 300!

Ἡ φάλαινα τέλος, ζῇ 400 ἔτη!...

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

Πολλὰ φυτὰ ζοῦν ἓνα ἢ δύο χρόνια μόνον. Μερικοὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς Βραζιλιανοὺς κοκοφοίνικας ζοῦν 600-700 χρόνια.

Ὁ κοινὸς φοίνικας ζῇ 200-300 χρόνια.

Στὴν Ἀγγλίαν ὑπάρχει μία βαλανιδιά, ἡ βαλανιδιά τοῦ Οὐῶλας, ὅπως τὴν λένε, ἡ ὁποία εἶνε πλέον τῶν 700 χρόνων! Πολλὰ ἐλαιόδενδρα τοῦ ὅρου τῶν Ἑλαίων εἶνε γνωστὰ πρὸ 800 ἐτῶν! Στὴν Ἀνκερουκίην, κοντὰ στὴν Σταῖν ὑπάρχει ἓνας πυξὸς 677 χρόνων!

Ὁ Ἀδάμσον υποθέτει ὅτι πολλὰ τῶν περιφημῶν Ἀφρικανικῶν Βαοβάβ, ἔχουν ἡλικίαν 5.000.000 χρόνων! Ὁ Κανδάλ ἀντιθέτως φρονεῖ ὅτι ὁ ἐπικινητὸς κέδρος τῆς Τσαπουλδεβὲκ εἶνε γεροντότερος τῶν Βαοβάβ.

τόσο κρυφὰ ὅσο βγήκαμε. Δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε καθόλου μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἡ περιπέτειά σας θὰ μαθευτῇ. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον αὐτὴ τὴ φορά θὰ σὰς κἀνὴ νὰ συχαθῆτε γιὰ πάντα τὸν ρωμαντισμὸ!!!

Ἴσως ἀπὸ τὴν συγκίνησι τῶν κλονισμῶν, ἴσως ἀπὸ τὴν χαρὰ ὅτι φτινὰ τὴν εἶχα γλυτώσει, ἴσως καὶ ἀπὸ μετάνοια γιὰ τὴν ἀπερσκειψία μου, δάκρυα μοῦ πλημμύρισαν τὰ μάτια καὶ τρέξανε στὰ μάγουλά μου. Ὁ θεὸς τοῦ Παύλου ποὺ περιέμενε καμιά ἐκρηξὶ θυμοῦ τὰ ἔχασε καὶ ὑστερα συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν ἄφωνη λύπη μου. Τὸ βλέμμα τοῦ ἐγίνε τρυφερὸ καὶ αὐτὸς ὁ σκεπτικιστὴς ἄρχισε νὰ μοῦ λέη μὲ φωνὴ ποὺ γλῦκανε ἀμέσως:

— Ἀ φτωχὸ μου παιδί, ποτὲ δὲν φανταζόμουνα ὅτι θὰ σὰς πείραζα τόσο. Ἀπὸ τὴν χλωμίδα τὴν χυμμένη στὸ πρόσωπό σας νοιώθω πόσο αὐτὴ ἡ ἀστείετης ἦταν σκληρὴ καὶ κτηνωδὴς γιὰ ἓνα κορίτσι. Δὲν εἶμαι παρὰ ἓνας χυδαῖος καὶ ποτὲ δὲν θὰ συγχωρήσω τὸν ἑαυτὸ μου ποὺ εἶμουν ἢ αἰτία νὰ κλάψετε.

Τὰ ἀπεγνωσμένα του κινήματα, τὸ λυπημένο του πρόσωπο ἔδειχναν καλὰ τὴν εἰλικρινειάν του· τοῦ ἔκαμα νόημα πὼς θέλω νὰ μείνω μόνη. Ἀπομακρύνθηκε ἀμέσως.

— Καὶ τὸ μάθημα αὐτὸ σὰς ὠφέλησε; ρώτησα τὴν Κα' Ἑλμέρ.

— Ναι, μ' ὠφέλησε, μειδίασε ἡ νέα γυναίκα ἀλλὰ ὑπῆρξε βλαβερὸ γιὰ τὸ νουνὸ τοῦ Παύλου. Αὐτὴ ἡ φανταστικὴ ἀπαγωγή τοῦ ἄφρονος παράξενος ἀναμνήσεως.

Γιὰ νὰ μ' ἀγγίξῃ τὸ πρόσωπο μ' ἓνα φιλὶ αὐτὸς ὁ σκληρημένος ἄνδρας ἀπ' τὴν ζωὴ δὲν μπόρεσε νὰ ξεχάσῃ τὴν περιπέτεια καὶ μὲ ἐρωτεύθηκε μὲ μιὰ ἀγάπη ἀπὸ τίς πιὸ ρωμαντικῆς.

— Ἀ! ὦρα! Νομίζω ὅμως ὅτι ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος θὰ ὑπέφερε πολὺ ὅταν παντρευτήκατε τὸν ἀνιψιὸ του.

Αὐτὴ τὴν φορά ἡ χαριτωμένη γυναίκα γέλασε μὲ ὅλη τῆς τὴν καρδιά.

— Μπᾶ, ὅχι! εἶπε—δὲν ἔγινε δυστυχισμένος, διότι δὲν εἶνε ὁ ἀνιψιός—ἓνας μεγάλος βλάκας ποὺ δὲν εἶτανε ἱκανὸς οὔτε νὰ φαντασθῇ μιὰ ἀπαγωγή—ποῦ ἔγινε ἄνδρας μὲν ἄλλὰ ὁ θεὸς! Ἐσκέφθηκα ὅτι θὰ εἶτανε ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ τὸν ἐκδικηθῶ γιὰ τὸ κακὸ παιγνίδι του καὶ νὰ τὸν κἀνω εὐτυχισμένο... ἔτσι γιὰ νὰ τοῦ δείξω ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω καὶ τὰ καλά του.

Μετάφρ.

Α. Β.

Παλμύρης

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΡΩΣ ΔΙΠΛΟΥΣ

Τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου

Κάθε καρδιά μιὰ λυγρὴ μπορεῖ νὰ τὴν τρελλάνῃ
Ἐνα ποτῆρι μοραχὰ φαρμάκι τῆς φθάνει.
Μὰ ἡ δική μου ἡ καρδιά κι' ἄλλο ζητεῖ ἀκόμα.
Πίνει φαρμάκι σὲ Σανθῆς καὶ Μαυρομάτας στόμα.
Κι' ὅταν ἡ μιὰ μὲ φίλημα μὲ θανατώνει, ἡ ἄλλη
Μὲ ἀνασταίνει μὲ φιλὶ καὶ μὲ πεθαίνει πάλι...

Ρόδο μοῦ πέρνει τὴ ζωὴ καὶ ρόδο μοῦ τὴ δίνει.
Φωτιά μ' ἀνάφτει τὴν καρδιά καὶ φλόγα μοῦ τὴν οἷναι.
Βρίσκω τ' ἀθάνατο νερό, στοῦ χάρου τὴν ἀγκάλη
Καὶ μέσ' στ' ἀθάνατο νερὸ φαρμάκι χάρου πάλι.
Ζῶ καὶ πεθαίνω ἡ αὐγὴ μοῦ φέρνει τὸ σκοτάδι,
Ὁ θάνατος τὸν οὐρανὸ κι' ὁ οὐρανὸς τὸν ἀδην...

Ἀχ, τί γλυκὰ μέσ' στῆς ζωῆς πεθαίνω ταῖς ἀγκάλας.
Ἡμέραι χαίρομαι ξανθαῖς καὶ νύχτες μαυρομάλας.
Ὅταν προβαίνει ἡ Σανθὴ αὐγὴ κι' Ἀργίλη σέρνει,
Τὸν ἥλιο καὶ τὸν οὐρανὸ στὰ δύο τῆς μάτια φέρνει.
Καὶ πάλ' ἡ Μαυρομάτα μου διαν φανῇ, Παρθένε,
Ἀστέρια μέσ' σὲ σύννεφα, κυττάζω, σκεπασμένα.

Σὰν μόνον τὴ Σανθούλα μου ὁ οὐρανὸς προικίζει.
Τοῦ ἥλιου τὴν ἀνατολὴ στὰ μάτια τῆς χαρίζει.
Τοῦ ἥλιου τὸ βασίλειον στὰ δύο μάγουλά της,
Δροσιὰ στὰ στήθια καὶ σγουραῖς ἀκτίνες στὰ μαλλιά της.
Μόνον τ' ἀστροπελέκι του στὴν κόρη δὲν χαρίζει,
Γιὰτὶ μιὰ μόνη τῆς ματιὰ ἀστροπελέκι ἀξίζει!

Ὅμως τὴ Μαυρομάτα μου τὴν ἔχουν προικισμένα
Τοῦ ἀδῆ καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὰ χάρδι ἀνταρμμένα.
Τῆς ἔδωκε τὴν πίσσα του ὁ ἓνας στὴ μάτιά της,
Πίσσα στὰ φρυδιὰ της τὰ δύο καὶ πίσσα στὰ μαλλιά της.
Ὁ ἄλλος μέσ' στὰ μάτια τῆς ἀστέρας, ξημερώνει,
Κι' εἰς μιὰ ματιὰ της καὶ αὐγὴ καὶ νύχτα ξεγαλώνει!

Σὰν τραγουδῇ ἡ Σανθὴ ἀηδόνα κελαιδοῦνε,
Ἀῖραις στενάζουνε γλυκὰ κι' οἱ ἔρωτες πετοῦνε...
Μὰ σὰν τῆς Μαυρομάλλας μου τὰ χεῖλη τραγουδᾶνε,
Θάρρους πὼς ἀνιρεῦσαι, θάρρους παλμοὶ μιλᾶνε...
Φιλεῖ ἡ νύχτ' αὐτὴ τῆς καὶ βγαίνει τὸ τραγοῦδι,
Καθὼς φιλεῖ νερό τὴ γῆ καὶ βγαίνει τὸ λουλοῦδι!

Ἡ Σανθομάλλα ὁλόχαρη μ' ἀνοίγει τὴν ἀγκίλη
Κι' αὐξάνει τὴν ἀγάπῃ της σὰν ἔρχομαι ἡ ἄλλη
Ὅταν παρὰ μέσ' μὲ δὴ μὲ μάτια δακρυομένα;
Τότ' ἔρχεται ὁλοπρόθυμη κι' ἀνησυχῇ σ' ἐμένα...
Χαμογεῖ μὲ τὴν Σανθὴ, δακρυζῶ μὴ τὴν ἄλλη,
Ζῶ μὲ τ' ἀστέρια τῆς νυχτιάς καὶ τῆς αὐγῆς τὰ κάλλη.

Ποῖαν ἀγαπῶ; Ἀχ, καὶ ταῖς δύο... ὁ ἔρωτας μου θέλει
Στὸν ἄδῆ νὰ φλογίζεται, στὰ ὕψη ν' ἀνατέλλῃ.
Κ' οἱ δύο μοῦ λείπουνε μαζί διὰ ἡ μιὰ μοῦ λείπῃ.
Λεῖπ' ἀπ' τὸν πόνο ἡ χαρὰ κι' ἀπ' τὴν χαρὰ ἡ λύπη.
Κ' ἐγὼ μ' ἀρέσει νὰ ρουφῶ σ' ἓνα ποτῆρι μόνον,
Εἰς ἐν ἀθάνατο νερὸ χαρὰ μαζί μὲ πόνο!

1882

† Α. Παράσχος

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Ὅταν τὸ βράδν ἔρχοσαι νωρὶς 'ς τὴν κάμαρή σου
καὶ κἀνῆς 'ς τὸ εἰκόνημα μπροστὰ τὴν προσευχή σου
καὶ μὲ εὐλάβεια κρατῆς τὰ χεῖρα σταυρωμένα,
γιὰ πῆς μου, ἐδυμῆθηκες καμμιὰ φορά κ' ἐμένα;
Ἀλλὰ τί λέγω; ποῦ πετᾷς, ἰδέα μου φτωχὴ;
διὰν μοῦ λέγῃς σ' ἀγαπῶ δὲν εἶνε προσευχή;

II

Ἡ πασχαλιά ποὺ μιὰ φορά μὲ τὰ χλωρὰ κλαδιά της
λίγη σιὰ μᾶς 'χάριξε καὶ λίγη μυρουδιά της.
Ξανάνειωσε, ξανάντισε κι' διὰν προχθὲς τὴν εἶδα
μιὰ σκέψι μὲ νανοῦρισε καὶ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα.
Μὲ εἶδε καὶ μ' ἐγνώρισε τὰ φύλλα τῆς κουνούδας
καί...δὲν σ' τὸ λέγω ψέματα, νύχτ' αὐτὴ μου—σὲ ζητοῦς

† Ἰωάννης Πολέμης

Η ΑΝΤΟΧΗ ΤΟΥ ΙΠΠΟΥ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ

Ὁ ἵππος μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἐπὶ 25 ἡμέρες χωρὶς

στερεὰν τροφήν, πίνοντας μόνον νερό, 19 ἡμέρες χωρὶς τροφήν καὶ 5 ἡμέρες στερεὰν τροφήν καὶ μὴ πίνωνκαθόλου νερό!...